

Arrest

nr. 138 232 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2014, werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd, onder een bijlage 13sexies, kennisgeving op 20 augustus 2014. Het betreft de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

(...)

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van Beige, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 1-5 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene kreeg op 17.07.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd op heden op het grondgebied aangetroffen. Het is dus duidelijk dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. Daarom wordt er aan betrokkene een inreisverbod gegeven. Ook het feit dat betrokkene al meerdere malen da openbare heeft geschonden (zijnde: Op 19.06.2010 werd er door de politie een PV opgesteld voor winkeldiefstal ten laste van betrokkene (PV.BR18.LE.006314/2010) en op 23.02.2014 werd er door de politie van Brussel een PV opgesteld voor opzettelijke slagen ten laste van betrokkene (BR.43.FC.002187/2014)) en er dus een risico bestaat op een nieuws schending, heeft ervoor gezorgd dat betrokkene een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar.

Het feit dat betrokkene hier een zus heeft, zijnde EAF ((0) xxx) van Belgische nationaliteit, hoeft dit inreisverbod van betrokkene niet in de weg te staan. Dit gegeven zorgt niet voor een disproportionele schending van het recht op een familiaal leven (betrokkenen woonden ook niet samen) en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke© verwijdering. Immers, EAF kan zich begeven naar het land van herkomst van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing houdt geen beslissing tot verwijdering in, doch een inreisverbod. Verzoeker kan derhalve niet dienstig een schending aanvoeren van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, daar die bepaling betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de twee Pv's die door de politie werden opgesteld in hoofde van verzoeker en betoogt dat er sprake is van een schending van het vermoeden van onschuld, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het de verwerende partij toegestaan is om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, doch brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat er reden is om te twijfelen aan de adequaatheid van de vaststellingen van de politie opgenomen in de Pv's van 19 juni 2010 en 23 februari 2014.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Hij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 62, 74/11 en 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het tweede en het derde middel worden samen behandeld, gelet op de samenhang van de juridische en feitelijke toelichtingen ervan.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de toepasselijke bepalingen, artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, op een duidelijke en uitvoerige wijze aangegeven om welke redenen een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd aan verzoeker.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk rekening wordt gehouden met de individuele situatie van verzoeker, getuige daarvan zijn de aangegeven feitelijke elementen die de specifieke situatie van verzoeker betreffen. In de bestreden beslissing wordt tevens op een duidelijke wijze aangegeven welke de redenen zijn waarom een inreisverbod met een duur van 3 jaar wordt opgelegd. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk ingegaan op de omstandigheid dat zijn meerderjarige zus de Belgische nationaliteit heeft, doch wordt tevens ook aangegeven waarom er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker de determinerende motieven waarop de bestreden beslissing steunt genoegzaam kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM en zijn privéleven en naar zijn meerderjarige zus die de Belgische nationaliteit heeft, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldj oudl c. France, §74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43). Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten.

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 van het EVRM bevat geen definitie van de begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven". Het betreffen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie-, gezins- en privéleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden

Inzake zijn privéleven beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het stellen dat hij meer dan 8 jaar in België verblijft waardoor hij een goed uitgebouwd privéleven heeft, dat hij hier school loopt en beide landstalen spreekt. Behoudens de vaststelling dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker niet meer dan 8 jaar in België verblijft, dient te worden vastgesteld dat hij zich beperkt tot loutere beweringen die niet worden gestaafd door een begin van bewijs. Verzoeker voert tevens een uiterst theoretisch betoog met verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM, zonder die rechtspraak evenwel concreet op zijn situatie te betrekken en te staven. Verzoeker toont met zijn ongestaafd betoog dan ook niet aan dat er sprake zou zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker die 24 jaar is, toont overigens niet aan dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om het privéleven dat hij in het land van herkomst heeft geleid, land waar hij 16 jaar heeft verbleven, niet zou kunnen hervatten en verder ontwikkelen.

Inzake zijn gezins- en familieleven dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan de moeder van verzoeker en zijn minderjarige broer die de situatie van zijn moeder volgt, de personen waarmee verzoeker een gezin vormt tevens een inreisverbod werd opgelegd.

Met betrekking tot zijn meerderjarige zus die de Belgische nationaliteit heeft, wordt er in de bestreden beslissing niet alleen verwezen naar het feit dat zij en verzoeker niet samenwoonden, doch ook naar de omstandigheid dat die zus zich naar het land van herkomst kan begeven en dat er aldus geen sprake is van een definitieve scheiding tussen beide. Verzoeker toont ter zake niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Zoals verzoeker zelf stelt, wordt in de bestreden beslissing onder meer verwezen naar het feit dat er in hoofde van verzoeker op 19 juni 2010 een PV (PV.BR18.LE.006314/2010) werd opgesteld naar aanleiding van winkeldiefstal en op 23 februari 2014 een PV (BR.43.FC.002187/2014) omwille van opzettelijke slagen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om hem een inreisverbod op te leggen, gelet op het feit dat er in zijn hoofde een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog dat tegenpartij dient te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen de rechten van de vreemdelingen enerzijds en de rechten van de Belgische Staat anderzijds, niet aan dat de afweging die in de bestreden beslissing besloten ligt strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM of dat er een wanverhouding is tussen zijn belangen en de bestreden beslissing die erop gericht is de Belgische openbare orde te beschermen.

Waar verzoeker andermaal een betoog voert omtrent de twee Pv' s welke in de bestreden beslissing worden vermeld, volstaat het te verwijzen naar de uiteenzetting van het eerste middel, waaruit blijkt dat het betoog van verzoeker ter zake ongegrond is.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM.

Zoals reeds in de bespreking van het eerste middel werd aangegeven, is de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering, doch een inreisverbod. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet beroepen, daar die bepaling betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet aantoonde met welke feiten en elementen die de verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het tweede middel en het derde middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC